

Artikel 8

Forholdet til andre konventioner

Aktiviteter under denne konvention søges koordineret med aktiviteter under andre relevante internationale aftaler, særligt FN's rammekonvention om klimaændringer og konventionen om biologisk mangfoldighed, for at give størst mulig nytte af hver aftale og undgå overlapning. Konventionen berører ikke parternes rettigheder og forpligtelser under andre internationale aftaler indgået inden konventionens ikrafttræden.

Artikel 9-15

Handlingsprogrammer

Artiklerne giver en rammebeskrivelse af formål, proces og indhold for de handlingsprogrammer, der skal udgøre konventionens vigtigste virkemiddel.

De nationale handlingsprogrammer (artikel 10) vil være grundlæggende i denne sammenhæng. Deres formål er at identificere de faktorer, der bidrager til ørkendannelse, og de konkrete foranstaltninger, der er nødvendige for at bekæmpe denne. Handlingsprogrammerne skal så vidt muligt bygge på eksisterende planer og programmer. De skal have fokus på folkelig deltagelse; på en specificering af myndigheders, lokalsamfunds og jordbrugerens respektive roller; på identificering af ressourcebehov og ressource tilvejebringelse og på forbindelsen til øvrige nationale bestræbelser i formulering af politikker for bæredygtig udvikling.

Artiklerne anviser endvidere, hvorledes de nationale handlingsprogrammer skal suppleres og gensidigt støtte hinanden ved udarbejdelse af subregionale og regionale handlingsprogrammer. Internationale samarbejds mekanismer, herunder institutionelle, videnskabelige og finansielle mekanismer, skal fremme udarbejdelsen og gennemførelsen af handlingsprogrammerne.

Artikel 16-18

Videnskabeligt og teknisk samarbejde

Indsamling, analyse og udveksling af information om ørkendannelse og virkningerne af tørke skal integreres og koordineres. Dette sker blandt andet gennem det globale net af institutioner og ved systematisk observation og inddragelse på alle niveauer (artikel 16). Parterne forpligter sig til at fremme teknisk og videnskabeligt samarbejde i form af støtte til forskningsaktiviteter vedrørende både naturgivne og menneskelige årsager til ørkendannelse, herunder forhold

det mellem fattigdom, migration og ørkendannelse. Traditionel og lokal viden og praksis beskyttes, integreres og styrkes gennem forskningen. National, sub-regional og regional tværfaglig forskningskompetence styrkes, særligt i Afrika. Konventionens Partskonference skal jævnligt vurdere forskningsprioriteterne efter råd fra Komitéen for Videnskab og Teknologi, jfr. artikel 22 og 24 (artikel 17). Formuleringerne vedrørende overførsel, erhvervelse, tilpasning og udvikling af teknologi lægger blandt andet vægt på syd-syd samarbejde samt på fremme af relevant traditionel og lokal teknologi og praksis. Parterne bestræber sig endvidere på, under hensyntagen til nødvendig beskyttelse af den intellektuelle ejendomsret, at lette udviklingslandenes adgang til den mest velegnede teknologi (artikel 18).

Artikel 19

Kapacitetsopbygning, uddannelse og folkeoplysning

Artiklen fastslår betydningen af institutionsopbygning, uddannelse og udvikling af relevant lokal og national kapacitet blandt andet for at styrke evnen til at udvikle alternative leveveje; til at udvikle og bruge andre energikilder end træ; til at indsamle, analysere og sprede information om klimatiske forhold og fødevareproduktion; til strategisk planlægning og ledelse i eksisterende institutioner. Artiklen forpligter parterne til at iværksætte og støtte folkeoplysningsprogrammer for at skabe øget bevidsthed om årsager til og virkninger af ørkendannelse og tørke. Partskonferencen gives mandat til at vedtage oprettelse eller styrkelse af netværk af regionale uddannelses- og træningscentre.

Artikel 20

Finansielle ressourcer

Industrilandsparter til konventionen forpligter sig til at mobilisere betydelige finansielle ressourcer, herunder gavebistand og lån på særlige vilkår, til støtte for programmer under konventionen. Der skal ske fremme af mobiliseringen af tilstrækkelige, rettidige og forudsigelige finansielle ressourcer, herunder nye og supplerende midler fra Den Globale Miljøfacilitet (GEF). Endvidere skal nye metoder og incitamenter undersøges til mobilisering og kanalisering af ressourcer, herunder igennem den private sektor. Dette tager specielt sigte på gælds konverteringer, der letter gældsbyrden for ramte lande, særligt i Afrika.

Parterne bestræber sig på fuldt ud at udnytte og forbedre finansieringskilder og -mekanismer på alle niveauer ved brug af konsortier, fælles programmer